

CHRONICLE IN THE CLOUDS

**“Kad vidiš na nebu beli trag,
znaj da je poleteo vazduhoplov
u kome se, možda, nalazi
neko tebi drag.”**

УВОДНА РЕЧ УРЕДНИШТВА

Драге ученице и ученици, поштоване колегинице и колеге, цењени наставници и пријатељи наше школе,

Пред вама је априлско издање електронског часописа Ваздухопловне академије – месеца који симболизује буђење, раст и нове узлете. Пролеће нас подсећа да је сваки почетак прилика да подигнемо лествицу више, да проширимо хоризонте и храбро закорачимо ка циљевима које смо себи поставили.

У духу ваздухопловства, април је право време да се осврнемо на све што смо до сада постигли, али и да са још више енергије погледамо ка небу – месту које за нас није граница, већ инспирација. У овом броју доносимо вам приче о успесима наших ученика на такмичењима, извештаје са практичне наставе и радионица, разговоре са професорима и стручњацима из индустрије, као и приказ активности које су обележиле претходни период.

Април је ове године у знаку великог хришћанског празника – Ускрса, који нас подсећа на снагу обнове, наде и заједништва. У духу празника, желимо да негујемо међусобно поштовање, солидарност и разумевање, вредности које су једнако важне у животу као и у ваздухопловству, где су поверење и ослонац на тим од пресудног значаја.

Посебно смо поносни на посвећеност, дисциплину и тимски дух који свакодневно красе ходнике и хангаре наше Академије. Ваздухопловство нас учи прецизности и одговорности, али и вери – у себе, у знање које стичемо и у људе са којима делимо исте снове.

Нека вам странице које следе буду подстрек да наставите да учите, истражујете и верујете у своје могућности. Сваки велики лет почиње одважном одлуком да се полети.

У име редакције, желимо вам срећне и радосне празнике, пријатно читање и успешан наставак школске године – уз мирно небо и сигуран лет ка новим висинама.

УСКРШЊА ЧЕСТИТКА

Поштоване колеге професори, драги ученици,

Ово је дан који створи Господ, радујмо се и веселимо се у њему! Ако постоји дан у години у којем треба да буде побеђена свака жалост, туга и очајање, онда је то управо дан Христовог Васкрсења из мртвих. Васкрсење Господа Исуса Христа јесте главни догађај спасења рода људскога. Својим Васкрсењем из гроба Спаситељ је објавио победу над смрћу, последњим и најболнијим непријатељем свих људи. Та победа, коју је Господ извојевао у телу, донела је слободу од смрти читавом човечанству. Живећи у времену у којем се свет поново суочава са ратовима и страдањем невиних, своју наду треба да положимо на Господа, који је ради свакога од нас добровољно пострадао да би нас ослободио смрти. Посебну радост доноси када видимо да млади људи долазе у Цркву и у њој налазе радост, утеху и неуништиви смисао новог и вечног живота. Празник Васкрсења Христовог позива нас да опростимо једни другима, како би и нама Господ опростио, и да покаже да смо његова деца и наследници Царства небеског. Нека дани Христовог Васкрсења буду за све нас извор духовне радости и светлости која ће нас снажити и пратити у свим данима нашег живота.

Христос васкрсе!
Ваистину васкрсе!

СТРАСНА НЕДЕЉА И ХРИСТОВО ВАСКРСЕЊЕ

*Распеће Христово,
манастир Студеница*

Последња недеља Часног поста назива се Страсна (страдална), јер су се у њој одиграли догађаји најважнији за спасење рода људскога. Сви дани у тој недељи називају се Велики и свети, и сваки од њих има своју тематику.

Почетак Страсне недеље везан је за празник Цвети, којим прослављамо Христов улазак у Јерусалим ради Његовог добровољног страдања. Сви догађаји који су се збили тичу се нашег спасења и нашег следовања Господу.

Велики понедељак Црква помиње праведног старозаветног Јосифа, кога су браћа продала за тридесет сребреника Египћанима, а потом је био оклеветан и бачен у тамницу. Божјом вољом бива спасен и постаје управник Египта, који ће своју браћу и народ спасити од глади и смрти. Управо је Јосиф праслика Христове издаје од Јуде за новац и невиног страдања које је претрпео ради нас, да би нас избавио од смрти.

Велики уторак нас, кроз јеванђељску причу о мудрим и лудим девојкама, подсећа на дела милосрђа која треба да чинимо. У Велику среду се сећамо догађаја Јудине издаје Господа за тридесет сребреника и то је опомена за нас да никада не поступимо као Јуда, већ увек као апостол Јован Богослов, који је остао до краја са Господом и под Крстом заједно са Пресветом Богородицом.

У Велики четвртак помињемо Тајну вечеру, када је Господ Исус Христос установио Свету литургију и дао својим ученицима хлеб као своје Тело и вино као своју Крв. Свака Литургија јесте сећање на Тајну вечеру и наше учествовање у њој, у којој примамо Тело и Крв Христову као што су их апостоли примили.

Велики петак је најтужнији дан у години и тада се сећамо Христовог добровољног страдања на Крсту и свега што се у вези са тим dogodило. У те дане интензивније одлазимо у цркву и учествујемо у богослужењима. На Велики петак износи се Плаштаница, на којој је изображено Христово полагање у гроб.

У Велику суботу помињемо Христов силазак у Ад и ослобођење свих који су ишчекивали Његов долазак. У спомен на тај догађај, у нашим црквама субота је дан посвећен упокојенима. Посебан догађај који обележава Велику суботу јесте служба у гробу Господњем и силазак Благодатног огња, што представља почетак празновања Христовог Васкрсења.

Недеља Васкрсења Христовог започиње рану зору, када се у црквама служи васкршње јутрење и Литургија. Тада су жене мирносице дошле на гроб Господњи, да помажу Његово тело ради погребља. Њих је дочекао анђео Господњи, објавивши најрадоснију вест: да је Христос васкрсао из мртвих.

Тај дан је дан светости за нас хришћане – победа радости над тугом, победа живота над смрћу и нада свима нама који верујемо да ћемо сви устати из својих гробова када поново дође Господ и срести се једни са другима у Господу Васкрслом.

Христос васкрсе!
Ваистину васкрсе!

Милорад Димитрије Пено,
дипломирани теолог

ХРИШЋАНСКА ТРАДИЦИЈА У ВОЈНОЈ АВИЈАЦИЈИ

Хришћанска традиција у војној авијацији представља спој духовности, моралних вредности и снажног осећаја дужности који прати људе позване да штите небо своје земље. Иако је војна авијација производ савремене технологије и научног напретка, вера је од самих њених почетака имала значајну улогу у животу pilota и ваздухопловног особља. Хришћанство је кроз векове неговало идеале пожртвованости, служења ближњима и спремности на жртву ради вишег циља. Ове вредности блиске су позиву војног pilota, чији задатак захтева храброст, дисциплину и велику одговорност. Многи авијатичари су у тешким и неизвесним тренуцима проналазили снагу у молитви, вери и духовној подршци, верујући да их Божија промисао чува током опасних мисија. У историји ваздухопловства забележени су бројни примери обележавања авиона хришћанским симболима, ношења крстића око врата, као и присуства свештеника у војним јединицама. Војни свештеници често благосиљају летелице и посаде пре важних задатака, што pilotима доноси осећај мира и сигурности. Та духовна подршка јача морал јединице и подсећа да иза сваког задатка стоји одговорност према људима и отаџбини. Посебно место у нашој традицији имају светитељи заштитници pilota и путника. У српском народном предању Свети пророк Илија често се повезује са небом и сматра се заштитником ваздухопловаца. Зато је 2. август, када Српска православна црква прославља овог светитеља, и Дан рода авијације у Ратном ваздухопловству и противваздухопловној одбрани Србије. Истовремено, тог дана се подсећамо и на 1893. годину, када је донето наређење о формирању ваздухопловних одељења у дивизијама тадашње српске копнене војске. У другим земљама заштитници ваздухопловаца су други светитељи: у САД-у и Грчкој то је Свети арханђел Михаило, док се у Француској као заштитник pilota поштује Свети Јосиф из Купертине. Хришћанска традиција у војној авијацији данас се огледа и у неговању етичких принципа. Поштовање људског живота, осећај правде и одговорност при доношењу одлука представљају темељ професионалног понашања pilota. Вера подсећа да снага и моћ треба да буду у служби мира и заштите, а не уништења.

Душан Михаиловић,
официр – pilot

КАКО СЕ БИРА ЉУБАВ? ПОРУКА ВИКТОРА ФРАНКЛА МЛАДИМА

Ко је био Виктор Франкл и шта је логотерапија?

Виктор Франкл био је аустријски психијатар и неуролог, оснивач правца у психологији који се зове логотерапија. Логотерапија је правац који полази од идеје да је основна људска потреба – потреба за смислом. Франкл је преживео нацистичке логоре током Другог светског рата и управо из тог тешког искуства развио је своју мисао: човек може да издржи скоро сваку ситуацију ако у њој пронађе смисао. Из тог угла Франкл посматра и љубав – не само као осећање, већ као један од најдубљих извора смисла у животу.

Љубав није само осећање

Према Франклу, љубав није само заљубљеност, тренутна емоција или „леп осећај“. Он је види као духовни чин и свесну одлуку. То значи да љубав није нешто што нам се само „деси“, већ нешто за шта се човек опредељује. Франкл сматра да у сваком од нас постоји духовна димензија – простор слободе, савести и одговорности. Управо у том простору доносимо одлуке: да ли ћемо бити себични или ћемо мислити на друге, да ли ћемо одустати или истрајати, да ли ћемо волети. Зато љубав није слабост, већ израз снаге и зрелости за коју се свесно опредељујемо.

Срећа долази када изађемо из себе

Франкл истиче да човек највише остварује себе онда када се усмери ка другима, ка неком циљу или вредности. Ако стално размишљамо само о сопственој срећи, она нам често измиче. Међутим, када волимо, помажемо и стварамо нешто вредно, срећа долази као последица. Најиспуњенији смо онда када не живимо само за себе.

Волети значи видети другог као јединствену особу

У логотерапијском поимању љубави веома је важно да другу особу не посматрамо као средство за сопствене потребе. То значи да не користимо другог да бисмо стекли популарност, избегли усамљеност или остварили неку личну корист. Волети значи прихватити другу особу као јединствену и непоновљиву личност, као некога ко има сопствену вредност. Када истински волимо, ми видимо у другом бићу посебно „ти“, које није заменљиво.

Љубав као слободан избор

Франкл наглашава да човек није програмирано биће које реагује само по навици или нагону. Ми смо слободна и одговорна бића и чак у најтежим условима можемо да изаберемо свој став. Истински људско у нама највише долази до изражаја онда када чинимо нешто из љубави – према другој особи, према породици, пријатељима, позиву или некој вредности у коју верујемо. То значи да можемо да изаберемо доброту уместо мржње, разумевање уместо осуде, љубав уместо равнодушности. Понекад љубав подразумева и жртву – одрицање од нечег свог ради особе коју волимо или ради неке више вредности.

Зато је љубав, из логотерапијског угла, духовна одлука – није само питање осећања, већ питање тога каква особа желимо да будемо.

Наташа Милић,
школски психолог

ИЗ УГЛА МАТУРАНТА

Хуманост као избор

Моја прича са Црвеним крстом почела је 2023. године, иако је жеља за волонтирањем постојала много раније. Придружио сам се организацији вођен идејом хуманости, помоћи свакоме коме је помоћ потребна. Два пута сам учествовао на такмичењима из прве помоћи, једном као вођа екипе Црвеног крста Савски венац, а други пут као вођа школске екипе Ваздухопловне академије. Припреме су ми остале у најлепшем сећању: заједнички рад, одговорност, тимски дух и осећај да сви тежимо истом циљу.

Кроз волонтирање сам научио како да радим са људима. Схватио сам да је прилагођавање кључ разумевања, јер смо сви различити. Научио сам и нешто о себи, препознао сам своје мане и трудио се да их исправим, јер тимски рад захтева стрпљење, разумевање и личну одговорност.

Однос према вери

Бог је љубав – говори свети апостол и јеванђелист Јован Богослов у својој првој саборној посланици. Љубав, која је покретач човековог бића је и мене надахнула на један подвиг. Реч подвиг заправо и значи кретање, односно успињање. Баш ова најсветија врлина ме је и привукла Богу и надахнула ме да се учим додатно вери. Вера за мене није само припадност традицији, већ жив однос са Богом, који се огледа у свакодневном труду да будем бољи човек.

Кроз верску наставу и духовно sazревање схватио сам да вера није само знање о Богу, већ поверење у Њега и настојање да живим по заповестима љубави. Вера ми даје смисао, правац и снагу да истрајем, подсећајући ме да је љубав највећа врлина и темељ сваког истинског живота.

Између буке и тишине

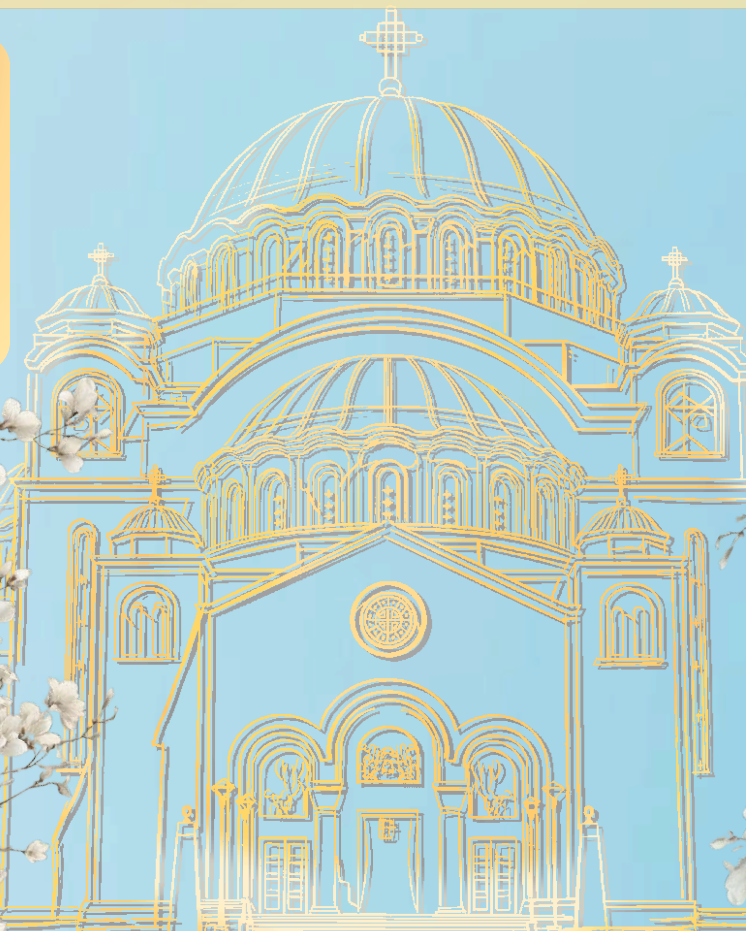
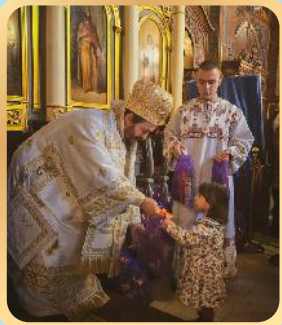
Вера је примарни мотив књиге коју пишем. Као што у својој Саборној посланици каже Свети апостол Јаков: Тако је и вера без дела мртва. Управо та мисао представља темељ мог писања. Желим да покажем да се вера не исцрпљује у речима, већ се потврђује делима. Међу књижевним узорима издвојио бих Фјодора Достојевског, Николаја Велимировића, Александра Торика и Елевтерија Елевтеријадиса, чије књиге читам у једном даху.

Од духовних узора посебно бих истакао владику липљанског Доситеја Хиландарца, старешину моје цркве, као и проту Срђана Тешића из Шумарица. Од њих, али и од многих других, учим живу духовност и љубав према Богу и ближњима.

ВА

Из школских дана желео бих да ми остану само лепа сећања на све оно што смо заједно проживели, а посебно на моје одељење. Изласци, дружења, пријатељства и шале на часовима само су део успомена које ћу носити са собом. Надам се да ће и други о мени памтити лепе тренутке које сам им приредио, иако верујем да их је могло бити и више. Волео бих да бар једна корисна реч или мисао коју су чули од мене остане као нешто што ће их памтити.

Урош Радосављевић 4/7

ОД ОЦА КА КЋЕРКИ: ВАЗДУХОПЛОВНА ПРИЧА ПОРОДИЦЕ МИХАИЛОВИЋ

Љубав према авијацији често се у историји преноси са генерације на генерацију. Није реткост да се у истој породици неколико њених чланова посвети небу и летењу. Тако је и наша Ваздухопловна академија место где се често сусрећу породичне ваздухопловне традиције. Свака од тих прича је јединствена, а једна од њих је и прича породице Михаиловић.

Каријера Душана Михаиловића, недавно пензионисаног војног pilota и данас наставника практичне наставе у нашој школи, била је инспирација његовој млађој кћерки Марти. Она је 2025. године уписала Високу школу струковних студија на смеру за ваздушни саобраћај – пилот авиона, и тренутно је студент прве године. Душан је, као и многи дечаци његове генерације, још у детињству сањао о летењу и желео да осети небеске висине. Са своја два школска друга почео је да прави и конкретне планове како да тај сан оствари. Крајем осамдесетих година популарност позива војног pilota у свету додатно је порасла након филма Top Gun. Упркос огромној конкуренцији и строгим критеријумима селекције, Душан је успео да се упише на Ваздухопловну војну академију.

Захтевне студије, као и каснију комплексну летачку обуку на више типова авиона, савладао је са одличним резултатима и започео пилотску каријеру на надзвучном ловачком авиону МиГ-21. Током целе каријере породица му је била највећа подршка и мотивација, пратећи га кроз све етапе професионалног пута, укључујући и касније дипломатске дужности у иностранству.

Одрастање у породици војног pilota за Марту је било извор инспирације. Честе посете ваздухопловним музејима и аеро-митинзима у земљи и иностранству додатно су подстакле њено интересовање за авијацију. Иако је могла да изабере било коју професију, авијација је одувек привлачила њену пажњу. Као дете, са великим интересовањем слушала је очеве приче о летењу и искуствима из ваздуха.

Ипак, њена одлука да постане пилот није настала из очекивања окружења, већ из личне жеље и љубави према авијацији. Иако потиче из породице у којој је летење већ део традиције, њен избор је резултат сопствене мотивације и сна да једног дана и сама управља авионом.

Марта је свесна да тај пут носи бројне изазове и захтева много труда и одрицања. Бити пилот није само занимање, то је животни позив који обликује стил и начин живота.

„Per aspera ad astra“ – преко трња до звезда.

ИЗ ПЕРА УЧЕНИКА

ТАМО ГДЕ ДОМ ПОЧИЊЕ

Ниси брат по крви,
али јеси по срцу, по души,
по свему што чини дом — када га нема.
Када су ми леђа остала без заклона,
ти си био зид који ме чува.
Када су ми речи запеле у грлу,
ти си их разумео
без иједног гласа.
Кад су ме сви оставили у тишини,
твој глас је био мој ослонац.
Кад ме мајка тешила није,
твој загрљај је носио топлину дома.
Кад ме отац није штитио,
ти си стао испред мене —
не тражећи ништа заузврат.
Кад ме сестра није слушала,
ти си био онај који је чуо све.
У твојим очима никад нисам била сама,
у твојим рукама никад нисам била слаба.
Твој смех је разбио таму,
твоја реч је била моје сидро.
Не дугујем ти само хвала,
дугујем ти свет у коме нисам морала да се
борим сама.

Невена Савковић 2/5

О ЊЕМУ

Ти си оно зашта највише стрепим
У свакоме одразу видим твој лик
Понекад оно што ме чини слепим
И тишина која следи сваки крик.

Када боли ти увек стојиш право
И једини си што све о мени зна
За сваку слику лежи једно платно
Ал' у овом телу имена су два.

Од свију чамиш најближи у срцу
Што уморно крвљу две главе храни
Дланови ко' разапети на крсту
Пумпају грех сваки на својој страни.

Нестанеш када ни мене ту нема
И спреман да пробаш оно што не сме
Грејеш се када ме кошава лема
И кријеш иза сваке моје песме.

Пратићеш ме, знам, све док не изветрим
У ушима ћу увек чути твој глас
Јер ти си ми сенко отац а ја син
И дух никад неће раздвојити нас.

Никола Јалчић 3/5

ОСМИ МАРТ

Кад дође Осми март, пролеће тихо покуца на врата,
у букету цвета крије се једна велика реч – хвала.

Хвала мајкама за загрљаје, за сваку непроспавану ноћ,
за снагу којом нас уче да верујемо у своју моћ.

Хвала бакама на причама старим, што мудрост у њима
живи, на топлини њихових руку која нас кроз живот води.

И свакој девојчици мала порука стоји: у твој сну велика будућност
се броји.

Буди храбра, паметна, снажна, јер твоја је улога у свету важна.

Зато данас цвет поклањамо свима, са осмехом што
срце греје, јер Осми март нас подсећа тихо – да љубав
заувек траје.

Анамарија Матејић 1/6

АПРИЛ НА ПИСТИ

Април је стигао тихо, на крилима кошаве, и спустио се на „писту“ наше Ваздухопловне академије као лагани додир сунца по трупу авиона. Београд у априлу није само град – то је шум лишћа на Земунском кеју, одсјај светлости на Сави и Дунаву, мирис кише на бетону и осмех који се крије иза пилотских наочара.

Баш као у песми Април у Београду, коју пева вечити романтик Здравко Чолић, април носи неку посебну чаролију. У тој песми Београд дише спорије, воли јаче и памти дуже. А ми, будући пилоти, техничари и контролори летења, у том истом априлу учимо како да дишемо заједно са небом.

У дворишту школе чују се кораци који журе на часове аеродинамике, док из учионица допиру формуле и снови. На симулаторима летења трепери хоризонт, а у хангару мирис горива меша се са узбуђењем. Свако од нас носи своју мапу света у џепу, али сви делимо исти компас – љубав према ваздухопловству.

Април нас подсећа да је свако полетање ново обећање. Као што се град буди у бојама пролећа, тако се и ми будимо у својим амбицијама. И док сунце залази из Авале, негде између облака и стварности, знамо да Београд није само место из ког полећемо – то је град коме се увек враћамо.

У песми је април време сусрета и емоција. У нашој школи, април је време такмичења, пројеката, првих самосталних задатака, али и смеха на великом одмору. То је тренутак када схватимо да нисмо само ученици – ми смо посада. Учимо да верујемо једни другима, јер на небу нема места за сумњу, већ само за прецизност и тимски дух.

Београд у априлу мирише на могућности. А Ваздухопловна академија у априлу мирише на будућност. Једног дана, када будемо летели изнад овог града, сетићемо се школског дворишта, прве успешне симулације, прве похвале инструктора. И можда ће нам у кабини тихо зазвучати стихови о априлу – као подсетник одакле је све почело.

Јер април у Београду није само песма. То је осећај. А за нас, то је полетање.

APRIL ON THE RUNWAY

April has arrived quietly on the wings of the Košava, landing on the “runway” of our Aviation Academy like the gentle touch of sunlight on the aircraft’s fuselage. Belgrade in April is not merely a city – it is the rustle of leaves along the Zemun quay, the reflection of light on the Sava and the Danube, the scent of rain on the concrete, and a reassuring smile hidden behind pilot sunglasses.

Just like in the song April in Belgrade, sung by the eternal romantic Zdravko Čolić, April brings a special kind of magic. In the song, Belgrade breathes more slowly, loves more deeply, and remembers much longer. Here, in our school, we create our own kind of magic. We, future pilots, technicians, and air traffic controllers, learn how to breathe with the sky in blossoming April.

In the schoolyard, footsteps can be heard hurrying to aerodynamics classes, while formulas and dreams drift through the classrooms. In the flight simulators, the horizon flickers, and in the hangar, the smell of fuel blends with excitement. Each of us carries our own world map in our pockets, but we all share the same compass – the love for aviation.

April reminds us that every takeoff is a new promise. Just as the city awakens in the colours of spring, we awaken our ambitions. While watching the sunset behind Avala, somewhere between clouds and reality, we realise that Belgrade is not only the place we take off from – it is the city we always return to.

In the song, April is the time for encounters and emotions. In our school, April is the time for competitions, projects, first independent assignments, and laughter during school breaks. It is the moment when we realise that we are not just students – we are the crew. We learn to trust one another, because in the sky there is no room for doubt – only for precision and team spirit.

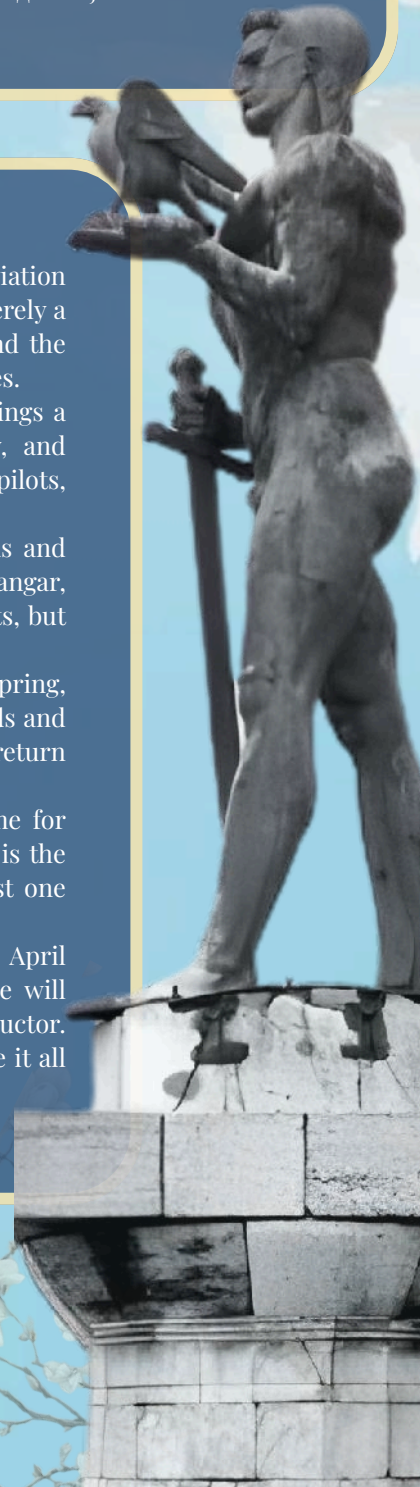
Belgrade in April is filled with the scent of new opportunities. The Aviation Academy in April breathes the promise of the future. One day, when we get to fly high above this city, we will remember the schoolyard, the first successful simulation, and the first praise from our instructor. And perhaps, quietly in the cockpit, the verses about April will echo – as a reminder of where it all began.

April in Belgrade is not just a song. It is a feeling. And for us, it is the takeoff.

Bajram Šerif mubarek olsun!

Sretan Uskrs, neka donese mir, radost i blagoslov.

Beograd je svet!

ŠKOLA KOJA SPAJA SVET

Veljko Okoli (2/3) - Nigerija

Iako je poreklom iz Nigerije, Veljko Okoli je gotovo ceo život proveo u Srbiji, gde je od dečaka koji je voleo da posmatra avione izrastao u učenika Vazduhoplovne akademije sa jasnim snom, da svoju budućnost veže za svet avijacije. Školske dane pamti kao vreme druženja i zajedničkog odrastanja sa vršnjacima, ali i kao period kada je njegova ljubav prema vazduhoplovstvu postajala sve jača.

Zbog te ljubavi izbor srednje škole bio je sasvim jasan. Upisao je Vazduhoplovnu akademiju, želeći da bude što bliže svetu aviona i letenja koji ga fascinira još od detinjstva. Među predmetima posebno izdvaja radio-radarske primopredajnike, jer kroz njih prvi put detaljnije upoznaje sisteme koji imaju važnu ulogu u vojsci i vazduhoplovstvu.

Veljko sebe vidi u svetu avijacije, njegova želja je da za deset godina radi posao koji je povezan sa letenjem i avionima – oblastima koje ga inspirišu i u kojima želi da gradi svoju budućnost.

Ivan Mjakonkov (2/5) - Rusija

Detinjstvo sam proveo u Rusiji, u gradu Rybinsk na obali reke Volge, oko 300 kilometara od Moskve. Dolazak u Srbiju doneo je nove prilike, ali i izazove, posebno u učenju jezika i prilagođavanju novoj sredini. Ipak, zahvaljujući toplini ljudi i sličnostima između naših kultura, brzo sam pronašao svoje mesto.

Moja ljubav prema avijaciji počela je iz radoznalosti, kada sam prvi put otišao u lokalni aeroklub. Tada sam shvatio da želim da postanem pilot. Posebno mesto u mojim uspomenama imaju letovi avionom Antonov An-2, kojim sam leteo više od sto puta, a svaki let je za mene bio nova avantura i dodatna potvrda da je nebo moj put.

Pored školovanja, bavim se i stvaranjem avijacijskog sadržaja na društvenim mrežama. Sve je počelo 2022. godine, kada sam spojio svoju ljubav prema avijaciji i video-montaži. Vremenom je moja Instagram stranica postala veoma popularna i otvorila mi vrata da upoznam poznate ljude iz sveta avijacije, ali i da učestvujem u projektima poput Aviation PhotoCrew. Nedavno sam pokrenuo i mali projekat Mconcow Aviation Shop, kroz koji želim da stvaram proizvode inspirisane avijacijom za sve koji dele istu strast prema letenju.

U školi me posebno inspiriše profesorka Jelena Jelenić. Njena podrška, razumevanje i vera u mene mnogo mi znače i često mi daju dodatnu snagu i motivaciju da budem još bolji.

Za deset godina vidim sebe u kokpitu kao kopilota neke avio-kompanije. Jedan od mojih velikih ciljeva je da jednog dana letim za Swiss International Air Lines i tako ostvarim svoj dečakački san, da život provedem među oblacima.

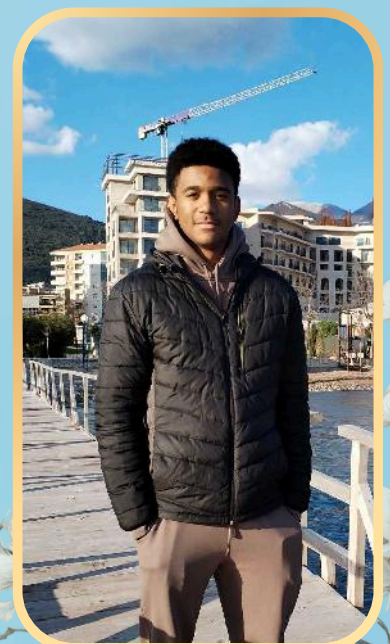
Beni Tshilumba (1/4) - Kongo

Učenik odeljenja 1/4, Beni Tshilumba, poreklom iz Konga, rado je sa nama podelio kako njegova porodica obeležava praznike. U njihovom domu podjednako se proslavljaju i katolički i pravoslavni praznici, koji predstavljaju vreme okupljanja, radosti i zajedništva. Tada zajedno ukrašavaju jelku i dom prigodnom dekoracijom, a potom se posvećuju kupovini poklona i namirnica za prazničnu trpezu.

Odlazak u crkvu važan je deo proslave, naročito nedeljom kada prisustvuju liturgiji i pričesti. Na dan Božića ili Uskrsa priprema se svečani ručak, a u njihov dom rado dolaze i dragi gosti. Kao religiozna porodica, pre obroka izgovaraju molitvu, a uveče razmenjuju poklone.

Na trpezji se najčešće nalaze piletina ili jagnjetina, ponekad i prasetina, dok domaći kolači i poslastice uvek dolaze na red posle glavnog jela – trenutak koji svi sa nestrpljenjem iščekuju.

Rose Habib (3/6) - Egipat

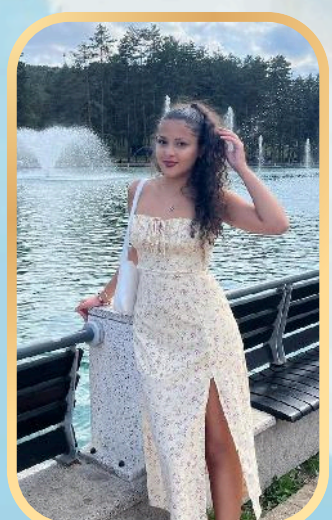
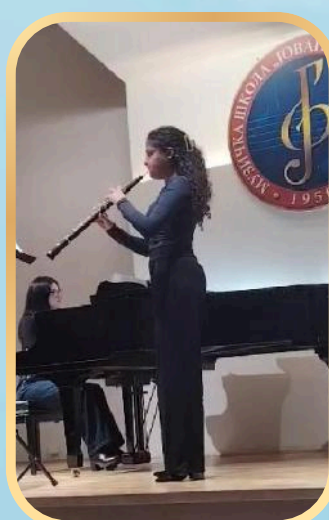
Moje ime je Rose Habib. Rođena sam u Egiptu, a u Srbiji živim već deset godina. Dolazak u novu zemlju za mene je bio veliko životno iskustvo, jer su kultura i način života ovde dosta drugačiji. Ipak, uz vreme, trud i podršku prijatelja, uspela sam da naučim jezik i pronađem svoje mesto u novom okruženju.

Danas pohađam Vazduhoplovnu akademiju, ali istovremeno idem i u Muzičku školu „Jovan Bandur“ u Pančevu. Muzika je za mene mnogo više od hobija, ona je deo mene. Obou sviram već sedam godina i kroz muziku izražavam ono što je ponekad teško reći rečima. Još od malena osećam posebnu povezanost sa muzikom, a svaki novi ton koji odsviram podseća me zašto sam se u nju zaljubila.

Nije uvek lako uskladiti obaveze iz dve različite škole, ali me je upravo to naučilo disciplini, organizaciji i upornosti. Svaki trud postaje lakši kada radite nešto što zaista volite.

Život u novoj zemlji, učenje jezika i upoznavanje drugačije kulture naučili su me da budem hrabra, otvorena i spremna na nove izazove. Muzika je u svemu tome bila moja zvezda vodilja i moj način da se izrazim, gde god da se nalazim.

Verujem da će me upravo ljubav prema muzici voditi kroz budućnost i pomoći mi da ostvarim svoje snove.

Omar Khalil (3/2) - Egipat

Od Nila do hangara – priča Omara Khalila

Učenik smera Avioinženjer za vazduhoplov i motor, Omar Khalil, predstavlja generaciju mladih ljudi koji hrabro koračaju ka ostvarenju svojih snova. Svoj put je 2023. godine usmerio iz Egipta ka Srbiji, pronalazeći u Vazduhoplovnoj akademiji idealno mesto za razvoj svoje buduće inženjerske karijere.

Pored izuzetne posvećenosti tehničkim naukama i radu na motorima, Omar kroz sport neguje duh zajedništva i vrhunsku disciplinu. Kao strastveni i profesionalni igrač fudbala i ragbija, on na terenima gradi karakter koji krase lidere – kroz sport uči kako da sa saigračima postigne zajednički cilj, razvija istrajnost, poštovanje fer-pleja i snagu da se prevaziđe svaki izazov. Upravo ta energija i timski duh koje donosi iz sporta, čine ga jedinstvenim u učionici i hangaru.

Njegov dosadašnji put je dokaz da su inženjerska preciznost i sportska posvećenost savršen spoj za uspeh. Uz jasnu viziju i marljiv rad, Omar Khalil korača ka zvanju inženjera, spreman da preuzme odgovornost koju ovaj kompleksan i izazovan poziv nosi.

ŽIVOT U KAPETANSKOJ KABINI – DUŠAN PAVLOVIĆ

Od prvog pogleda kroz avionski prozor do kapetanskog mesta u kokpitu, put **Dušana Pavlovića** oblikovan je jasnim ciljem, disciplinom i iskrenom strašću prema letenju. Još kao četvorogodišnji dečak znao je da želi da postane pilot, a taj dečački san vremenom je prerastao u životni poziv. Njegova priča govori o hrabrosti da se prilike potraže i van granica svoje zemlje, o godinama učenja i odricanja, ali i o trenucima tihe radosti iznad oblaka koji potvrđuju da se istrajnost isplati.

Kako pamtiš školske dane – više oblaci ili turbulencija?

Školske dane pamtim kao kombinaciju oblaka i povremenih turbulencija. Veći deo vremena proveo sam fokusiran na jasan cilj – da postanem pilot. Svaku važnu odluku donosio sam pitajući se da li me vodi korak bliže tom cilju.

Šta te je motivisalo da nastaviš školovanje u inostranstvu? Šta ti je ono donelo u profesionalnom smislu?

Prilika za školovanje u inostranstvu pojavila se tokom srednje škole, kada sam godinu dana proveo u Kaliforniji, gde sam kroz program aero-kluba dodatno učvrstio odluku da se bavim vazduhoplovstvom. Sa jasnim ciljem da postanem tehnički i test pilot, odlučio sam da nakon studija upišem pilotsku akademiju. Krajem 2017. godine započeo sam obuku u Litvaniji, u saradnji sa kompanijom za koju danas letim.

Sećaš li se svog prvog samostalnog leta i kako si se tada osećao?

Nakon osam meseci teorije i deset sati letenja sa instruktorom, let je obavljen sredinom juna 2018. godine, dan kasnije od planiranog zbog lošeg vremena. Posle usmene provere i vežbanja vanrednih procedura u vazduhu, instruktor je po sletanju izašao iz aviona i poslao me da samostalno poletim. Tokom poletanja bio sam potpuno fokusiran, a tek u vazduhu postao sam svestan da letim sam. Osetio sam snažne emocije, sreću i zahvalnost. Nakon bezbednog sletanja usledio je tradicionalni hladan tuš – kolege su me polile vodom, obeležavajući moj prvi solo let. Taj dan ostao je jedna od najvažnijih prekretnica na mom putu ka pilotskoj karijeri.

Šta je, po tvom mišljenju, najbolji, a šta najzahtevniji deo pilotskog posla?

Kao dečak, pilotiranje sam doživljavao kroz prizmu tehnike – poletanje, sletanje i upravljanje avionom. Danas, nakon pet godina linijskog letenja u ulozi kapetana, shvatam da su ti trenuci samo deo mnogo složenijeg sistema. Suština posla je u donošenju pravovremenih i odgovornih odluka u dinamičnom okruženju, uz stalnu koordinaciju sa timom i brigu o bezbednosti putnika. Odgovornost koju kapetan nosi daje ovom pozivu posebnu težinu, ali i dubok smisao – povereni su nam životi ljudi i naš zadatak je da ih znanjem i iskustvom bezbedno dovedemo do odredišta. Ipak, najbolji deo ostaju oni tihi trenuci iznad oblaka – izlazak sunca, noćno nebo puno zvezda i mirno krstarenje na visini. Tada, uprkos svim izazovima, postaje jasno da sam upravo tamo gde sam oduvek želeo da budem.

Koji savet bi uputio našim učenicima koji sanjaju pilotsku uniformu?

Učenicima VA, i nadam se mojim budućim kolegama, savetovao bih da se od samog početka jasno fokusiraju na svoje ciljeve. Vazduhoplovstvo je oblast koja ne trpi polovičnost – zahteva posvećenost, disciplinu i spremnost na kontinuirano učenje. Budite spremni na to da će na vašem putu biti mnoštvo prepreka koje će vas primoravati da se prilagodavate, da preispitujete sebe i da izlazite iz zone komfora. Biće dana kada će vam se činiti da je teret prevelik, ali upravo su ti dani prilika za rast. Upornost je često važnija od talenta. Negujte radoznalost i profesionalnu skromnost. U ovoj profesiji nikada ne prestajete da učite – od instruktora, kolega, pa čak iz sopstvenih grešaka. Gradite dobre radne navike, jer one kasnije postaju temelj sigurnosti u kabini. I možda najvažnije – čuvajte onu iskru zbog koje ste uopšte poželeti da se bavite ovim pozivom. Tehničko znanje i veštine se uče, ali strast prema letenju je ono što vas nosi kroz izazove i daje smisao svemu što radite. Za kraj, želeo bih da istaknem da ništa od ovoga ne bih mogao da ostvarim bez Božijeg blagoslova, a zatim i bez neizmerne podrške svoje porodice. Njihova vera u mene bila je oslonac u trenucima sumnje i vetar u leđa onda kada je bilo najpotrebnije. Svestan sam da je prilika da se bavim ovim pozivom velika privilegija. Nadam se da ću jednog dana, kroz mentorstvo i podršku mladima, uspeti da tu privilegiju opravdam i prenesem dalje, onako kako su drugi to činili za mene.

KREATIVNI UČENICI NAŠE AKADEMIJE

Fotografija kroz objektiv učenika

Mladi fotograf na terenu ABA lige

Nikola Vorkapić (1/4), ponosni vlasnik Partizan.net akreditacije za ABA League, svoju karijeru u sportskoj fotografiji započeo je sasvim spontano, poklonom od brata i radoznalošću pred jednom zaboravljenom kamerom. Ono što je počelo kao mali eksperiment ubrzo je preraslo u hobi, a zatim i u iskrenu i duboku strast prema beleženju sportskih trenutaka. Danas se sve više usmerava ka fotografisanju dinamičnih sportskih disciplina, sa jasnim ciljem da jednog dana radi na najprestižnijim sportskim takmičenjima i velikim međunarodnim događajima.

Fotografija – više od hobija

Marko Aleksić (3/5)

Fotografijom se aktivno bavim već dve godine, a najveće zadovoljstvo mi pruža fotografisanje u prirodi, posebno ptica, drugih životinja i različitih prirodnih lepota. Sve je počelo iz radoznalosti, ali je vremenom fotografija postala mnogo više od običnog hobija. Kroz fotografisanje sam naučio da obraćam pažnju na detalje koje ranije nisam primećivao i da svet oko sebe posmatram na drugačiji način. Posebno me privlači fotografisanje životinja i ptica u divljini, jer takve situacije zahtevaju strpljenje, pažljivo posmatranje i osećaj za pravi trenutak. Često je potrebno dosta vremena da se uhvati prava scena, ali upravo zato svaka dobra fotografija ima posebnu vrednost. Pored životinja, rado fotografišem i pejzaže, jer priroda uvek izgleda drugačije u zavisnosti od svetla, vremena i godišnjeg doba. Ponekad je dovoljan samo jedan trenutak da običan prizor postane poseban. Fotografija me je naučila da usporim i da primetim stvari koje se u svakodnevnom životu lako zanemare.

Smatram da je fotografija jedan od najlepših načina izražavanja, jer jedna fotografija može ispričati mnogo više nego što se može opisati rečima. Jedan zabeležen trenutak može da sačuva emociju, atmosferu i lepotu prirode na način koji se ne može ponoviti.

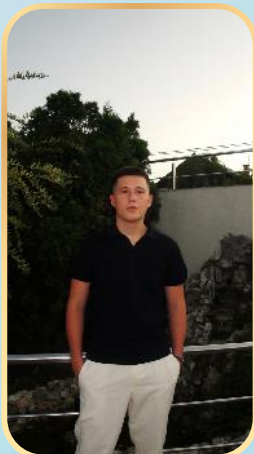
Vremenom sam shvatio da fotografija nije samo hobi, već nešto što postaje deo čoveka. Kada se duže baviš fotografijom, počneš drugačije da posmatraš svet oko sebe, primećuješ svetlo, pokrete i trenutke koje ranije ne bi ni zapazio. Tada fotoaparat više nije samo alat, već način da zabeležiš ono što vidiš i doživiš.

CRTEŽ KAO LET MAŠTE

Tadija Mihajlović 3/6

Moje ime je **Tadija Mihajlović**, dolazim iz Kruševca i učenik sam odeljenja 3/6 Vazduhoplovne akademije, koju sam upisao jer volim velike izazove, promene i dinamično okruženje koje ova škola pruža. Pored interesovanja za vazduhoplovstvo, crtanje je nešto što me posebno definiše i predstavlja neraskidiv deo mog života. To je moj način da se smirim i kreativno izrazim svoj talenat, jer uživam u tome što na papiru mogu da oživim svoje ideje i vizije. Spoj discipline koju učim u školi i slobode koju osećam dok crtam je ono što me pokreće i inspiriše.

Minja Ćirić 2/9

Umetnost mi pruža prostor za istraživanje i stvaranje. Najviše me inspirišu kontrasti između svetlosti i tame, stvarnog i zamišljenog. Volim da eksperimentišem sa različitim tehnikama, jer mi to daje slobodu u izražavanju.

Crtež je za mene način da prenesem osećanja i ideje koje ponekad ne mogu da izrazim rečima. Svaka slika je mala priča – putovanje iz stvarnosti u beskraj mašte.

PROFESOR IZ UGLA UČENIKA

Svet u bojama

Zovem se **Lara Vasiljević**, učenica sam odeljenja 1-6 i otkad znam za sebe moj svet je ispunjen bojama, zvucima i pokretom. Oduvek sam bila dete koje ne miruje i koje stalno istražuje nove načine da izrazi svoju kreativnost, pa se tokom godina na listi mojih interesovanja našlo zaista mnogo toga.

Moja interesovanja su raznolika i svako od njih oblikovalo je deo moje ličnosti. Godinama sam se bavila plesom, glumom i recitovanjem. Folklor mi je približio tradiciju i ritam našeg naroda, dok mi je pevanje pomoglo da pronadem sopstveni glas. Takođe sviram klavir, koji mi često predstavlja najbolji način da se opustim.

Ipak, među svim tim aktivnostima jedna ljubav se posebno izdvojila. Dok su drugi hobiji zahtevali društvo ili scenu, umetnost je bila nešto što sam mogla da ponesem svuda sa sobom. Danas crtanje za mene nije samo hobi, već način na koji posmatram svet oko sebe. Tokom godina vežbanja savladala sam različite tehnike. Za mene je svaki beli papir nova prilika za istraživanje, a miris boja i tekstura platna nešto je što me uvek iznova inspiriše.

Iako imam mnogo školskih obaveza, uvek pronadem vreme za stvaralaštvo. Verujem da su me muzika, ples i gluma naučili disciplini i strpljenju, dok mi je slikarstvo dalo slobodu da budem potpuno svoja.

U budućnosti planiram da nastavim da razvijam svoj talenat i usavršavam nove tehnike, jer je umetnost putovanje koje se nikada ne završava.

Goranka Vračar, profesor Hemije

MODELARSTVO

Moje ime je **Igor Jokanović** (3/5) i od malena sa divljenjem posmatram avione i helikoptere, jer me oduvek fasciniraju te leteće mašine i želim da o njima naučim što više. To je i razlog zbog kog sam upisao ovu školu. Imam nekoliko hobija: avijaciju, fotografiju, učenje jezika, mehaniku i automobile, ali mi je najdraže modelarstvo. Modelarstvo zahteva strpljenje, posvećenost, kreativnost i improvizaciju. Kroz pravljenje ovih umanjenih replika naučio sam koliko su detalji važni. Svaki model pokušavam da napravim što realističnije, pa često istražujem kako je pravo vozilo izgledalo, koje je boje bilo i u kojim je uslovima korišćeno. Na taj način, pored samog pravljenja modela, učim mnogo i o istoriji i tehnici.

Uz makete volim da pravim i diorame, jer kroz njih mogu da iskažem svoju kreativnost i osmislim određeni scenario sa maketom, onako kako ga ja zamišljam.

Najviše volim da pravim makete aviona, ali u svojoj kolekciji imam i makete tenkova. Posebno se ponosim novom, tek završenom maketom broda Titanic. Na njoj sam radio tri godine, a dugačka je čak 1 metar i 35 centimetara, pa je zbog svoje veličine i brojnih detalja zahtevala mnogo vremena, strpljenja i truda.

USKRS KROZ ISTORIJU: KADA SU PRAZNIČNA JUTRA PREKIDALE BOMBE

Kroz svoju istoriju, Beograd pamti tri velika bombardovanja iz vazduha, koja su se dogodila u razmaku manjem od šest decenija. Ove tragične događaje povezuje isti praznik – Vaskrs.

Šestog aprila 1941. godine, nakon političkih previranja u Kraljevini Jugoslaviji i izlaska iz Trojnog pakta, Adolf Hitler naređuje napad na Beograd, poznat kao Operacija Kazneni sud. U ranu zoru, sa aerodroma u Mađarskoj i Rumuniji poleću bombarderi Luftvafea – eskadrile sačinjene od aviona poput Junkersa Ju 88, „Štuke“ i Dorniera Do 17.

U odbranu grada poleću piloti Šestog lovačkog puka pod komandom Božidara Kostića. Iako su avioni Drugog lovačkog puka ostali na zemlji zbog odbijanja naredjenja komandanta Franje Pirca, pojedinci su postupili po savesti. Posebno se izdvaja priča Živice Mitrovića, koji je sam poleteo ka Beogradu, oborio dva neprijateljska aviona i poginuo u borbi.

Uprkos hrabrom otporu i obaranju više od 40 neprijateljskih letelica, nemačka ofanziva, vodena principima Blitzkrieg, brzo je slomila odbranu. Kapitulacija je potpisana 17. aprila 1941.

Samo tri godine kasnije, 16. aprila 1944, Beograd ponovo strada na Vaskrs. Saveznički bombarderi Boeing B-17 Flying Fortress, prvobitno upućeni ka Rumuniji, zbog lošeg vremena preusmereni su ka gradu. Tokom akcije poznate kao Ratni zadatak 301, bačeno je na hiljade bombi. Grad, tada pod okupacijom, ostaje bez protivvazdušne odbrane. Pored vojnih ciljeva, pogodeni su i civilni objekti – porodilište u Krunskoj ulici, Bajlonijeva pijaca i sirotišta. Strada veliki broj civila, dok su priče o natpisima „Srećan Uskrs“ na bombama bile deo propagande.

Treći put, Beograd je bombardovan 1999. godine tokom NATO bombardovanja SR Jugoslavije. Napadi NATO počinju 24. marta i traju 78 dana, bez odobrenja Saveta bezbednosti UN.

Ni najveći hrišćanski praznik nije doneo predah. Vaskrs te godine mnogi su proveli u skloništima, dok su kiše bombi padale na grad. Gadani su vojni i civilni ciljevi – škole, bolnice, crkve, zgrada Radio-televizija Srbije i Ambasada Kine. Novi Sad ostao je bez mostova, zbog čega ga je Đorđe Balašević nazvao „gradom bez mostova“.

Tačan broj žrtava nikada nije utvrđen, ali se procenjuje da je stradalo više od 2.000 civila, među njima i 79 dece. Posledice su vidljive i danas, kako u narušenoj infrastrukturi, tako i u dugoročnim zdravstvenim problemima stanovništva.

SPORTISTI VAZDUHOPLOVNE AKADEMIJE

Sergej Kurčubić 1/5 – Ponos reprezentacije Srbije

Moje ime je Sergej Kurčubić, učenik sam odeljenja 1/5 i karate treniram još od svoje četvrte godine. Ovaj sport mi je doneo mnogo više od samih medalja – omogućio mi je brojna putovanja, nova poznanstva i naučio me disciplini, strpljenju i istrajnosti.

Višestruki sam osvajač medalja na Državnom prvenstvu Srbije i Kupu Srbije, a posebno mesto među mojim uspesima ima zlatna medalja sa Školske olimpijade. Ipak, najponosniji sam na svoju prvu medalju na međunarodnom nivou – zlato osvojeno na Balkanskom prvenstvu 2022. godine, kada sam nastupao za reprezentaciju Srbije.

Nakon toga sam još dva puta osvojio treće mesto na Balkanskom prvenstvu i tako doneo medalje za reprezentaciju Srbije, takmičeći se sa veoma jakim protivnicima iz Turske, Severne Makedonije, Bugarske i drugih zemalja.

Za mene karate nije samo sport. To je veština koja me svakodnevno uči da upornost, rad i vera u sebe uvek vode ka boljem rezultatu.

Anja Jovanović 1/6 - Između terena i oblaka

Prvi put sam otišla na utakmicu FK Crvena zvezda kada sam imala četiri godine. Stadion je bio ogroman, ljudi oko mene su glasno navijali, a ja sam sa tatom stajala na tribinama i gledala kako igrači podižu pehar, prvu titulu posle mnogo godina. Tada sam osetila neku posebnu energiju i pomislila da ću jednog dana i ja biti deo tog sveta. Zнала sam da fudbal za mene neće biti samo igra.

Sa šest godina počela sam da treniram sa dečacima, koji u početku nisu bili oduševljeni što igraju sa devojčicom. To me nije obeshrabrilo. Uz mnogo rada naučila sam pas, udarac, dribling i kretanje na terenu. Svaki trening me je vodio bliže snu, da zaigram za FK Crvena zvezda. Svaka utakmica, gol i trening naučili su me koliko je važno verovati u sebe i ići svojim putem. Upisom na Vazduhoplovnu akademiju dokazala sam da fudbal i nebo mogu zajedno – uz disciplinu, hrabrost i veliku motivaciju.

Zvezda mi je pokazala san, a ja nastavljam da idem dalje, hrabro, bez straha, poput fudbalske lopte koja leti ka oblacima.

Danilo Milosavljević 2/5 – Mladi atletičar velikih ciljeva

Zovem se Danilo Milosavljević i atletiku sam zavoleo gotovo slučajno. Moj nastavnik fizičkog, sada moj trener, video je potencijal u meni pre školskog prvenstva i krenuo da me trenira.

U aprilu 2024. počeo sam ozbiljno da treniram, a već u maju osvojio 3. mesto na državnom prvenstvu u skoku udalj U16. Godina 2025. donela je izazove – povreda me je sprečila da skačem u dalj, ali sam u isto vreme bio drugi u državi na 100m, sa ličnim rekordom 11.19s. Dva dana pre kraja sezone skočio sam 6,91m, svega 9 centimetara od norme za Evropsko prvenstvo. Četiri državne medalje osvojio sam u ovoj godini. Na U18 prvenstvu bio sam 2. u skoku u dalj i 3. na 60m, a na U20 – 3. u obe discipline, pri čemu sam od drugog mesta bio udaljen samo 0,001s. Tog trenutka, jedini koji su navijali za mene bili su moj tata i trener. Ipak, stajao sam na podijumu, svestan da svaki trening i svaki pad vodi ka uspehu.

Lazar Babić 3/9 - Od školskog takmičenja do državne medalje

Moja rukometna priča počela je u osnovnoj školi, sasvim spontano, na jednom školskom takmičenju. Ono što je u početku delovalo kao još jedan sportski događaj ubrzo je postalo nešto mnogo važnije za mene.

Na tom takmičenju igrali smo srcem i uspešli da osvojimo prvo mesto u Beogradu. To nas je odvelo na međuokružno takmičenje u Šapcu, gde smo stigli do finala. Iako smo na kraju izgubili, tada sam shvatio koliko me rukomet privlači i koliko volim borbu na terenu.

Posle tog iskustva odlučio sam da počnem ozbiljno da treniram. U aprilu 2023. godine pridružio sam se RK Rakovica i započeo svoju pravu sportsku avanturu. Već posle mesec dana treninga učestvovala sam na državnom takmičenju, gde smo igrali protiv najboljih ekipa u Srbiji. To iskustvo mi je donelo veliku motivaciju da nastavim da treniram i napredujem.

Sezona 2024/25 bila je najuspešnija u mojoj dosadašnjoj karijeri. Dobio sam priliku da zaigram za prvi tim RK Rakovica kao najmlađi igrač u ekipi. Sa timom smo osvojili prvo mesto u ligi, sa čak deset poena prednosti i samo jednim porazom tokom cele sezone.

U našem godištu osvojili smo treće mesto u ligi, a ostvarili smo i dobre rezultate na turnirima: prvo mesto na turniru Lavovi i na 3x4 turniru, treće mesto na Summer Cupu i drugo mesto na Novogodišnjem turniru.

Najveći uspeh ostvarili smo na Državnom prvenstvu Srbije. Na takmičenje smo otišli kao autsajderi, ali smo velikom borbom i timskim duhom stigli do utakmice za treće mesto. Posle dramatične borbe i penala uspešli smo da pobedimo i osvojimo bronzanu medalju.

Rukomet me je naučio disciplini, strpljenju i timskom radu. Ovo je tek početak moje sportske priče, a moja želja je da nastavim da napredujem i postížem još bolje rezultate.

Anja Randelović 4/9 - Moj put kroz džudo

Moje ime je Anja Randelović i učenica sam odeljenja 4/9 smer Tehničar za bezbednost informaciono-komunikacionih sistema u vazдушnom saobraćaju.

Ljubav prema džudou počela je 2015. godine i od tada je prošlo 11 godina. Moj cilj je bio da jednog dana postanem olimpijski prvak u džudou i nastavim put moje sestre, višestrukog državnog i evropskog prvaka.

Kada sam počela da treniram, trener je u meni prepoznao potencijal i posvetio se mom treniranju. Zahvaljujući tome, brzo sam napredovala i za svega šest godina stigla do plavog pojasa. Iako nisam učestvovala na velikom broju takmičenja, ostvarila sam nekoliko značajnih rezultata: 3. mesto na međunarodnom takmičenju u Skoplju, 5. mesto na državnom takmičenju u Beogradu i 2. mesto na školskom takmičenju u Beogradu.

Početak srednje škole prešla sam u drugi klub, gde sam nastavila da se bavim džudoom rekreativno. U tom periodu sam položila i za braon pojas. Trenutno sam na pauzi od treninga, jer se kao maturant Vazduhoplovne akademije pripremam za upis na Vojnu akademiju, fakultet koji želim da upišem.

Za mene džudo nije samo običan borilački sport. On me je naučio važnim moralnim vrednostima koje trener prenosi na svoje učenike, kao što su čast, poštenje, skromnost, poštovanje i samokontrola.

Iako sam trenutno fokusirana na nove ciljeve, moja želja je da se jednog dana ponovo vratim na treninge i položim za crni, majstorski pojas.

Vuk Jerinić 2/7 - I u vazduhu i u vodi, uvek među najboljima!

Plivanjem se bavim od svoje četvrte godine. U početku nisam baš voleo da plivam, ali kako je vreme prolazilo, počeo sam sve više da uživam u ovom sportu i danas ga zaista volim.

Moj omiljeni plivač je Milorad Čavić, a pored njega posebno cenim i Velimira Stjepanovića, Andreja Barna i Léona Marchand. Njihovi rezultati i posvećenost predstavljaju mi veliku inspiraciju.

Najviše volim da plivam kraul, delfin i ledno, jer su to tehnike u kojima mogu najbolje da pokažem svoju brzinu i napredak.

Moji najveći uspesi do sada su:

- peto mesto na 200 m kraul na Letnjem državnom prvenstvu 2025;
- oboren lični rekord na 50 m kraul na Letnjem državnom prvenstvu 2025;
- plasman u finale na 50 m ledno na Zimskom državnom prvenstvu 2025.

Moj cilj je da nastavim da budem vredan i konstantan na treninzima, da stalno napredujem i obaram svoje lične rekorde.

GALERIJA PRAKTIČNE NASTAVE

VOJNI SMEROVI VAZDUHOPLOVNE AKADEMIJE

Među 10 različitih smerova Vazduhoplovne akademije posebno se ističu dva tzv. vojna smera (indeksi odeljenja 2 i 3), na kojima se školuju učenici u pet specijalnosti: avio-tehničar za vazduhoplov i motor, avio-tehničar za elektro opremu, avio-tehničar za elektronsku opremu, mehatroničar za raketne sisteme i mehatroničar za radarske sisteme. Ovi smerovi su formirani u saradnji sa Ratnim vazduhoplovstvom i protivvazduhoplovnom odbranom (RViPVO), za potrebe eventualne popune redova ovog vida Vojske Srbije i u čijim se jedinicama i institucijama izvodi praktična nastava. Tako učenici ovih smerova imaju privilegiju, jedinstvenu među svim srednjoškolcima u našoj zemlji, da se uče na savremenim borbenim avionima i helikopterima, raketnim sistemima PVO i radarima sa kojima raspolaže RViPVO. Praktična nastava je posebno intenzivna tokom dve završne godine školovanja, kada učenici redovno borave i obučavaju se na vojnim aerodromima (a. "Pukovnik Milenko Pavlović" kod Batajnice, a. "Ladevci" kod Kraljeva), u vazduhoplovnom zavodu Moma Stanojlović, kao i u jedinicama PVO i na radarskim položajima širom Srbije. U izvođenju praktične nastave direktno učestvuju instruktori iz sastava RViPVO, sa višegodišnjim iskustvom u radu na savremenim borbenim avionima i helikopterima (MiG-29, C-295 CASA, H145M Airbus, Mi-35), raketnim sistemima PVO i radarima. Pored toga, poseban kuriozitet tzv. vojnih smerova je mogućnost da učenici odmah nakon završetka srednje škole, putem sistema vojnih stipendija, sebi obezbede izazovnu i elitnu profesionalnu vojnu karijeru u nekoj od jedinica RViPVO. Oni svakako imaju i mogućnost daljeg školovanja i usavršavanja u svojim vazduhoplovnim specijalnostima na Vojnoj akademiji u Beogradu, uključujući i na prestižnom i elitnom studijskom programu Vojno vazduhoplovstvo (za vojnog pilota).

Dušan Mihailović,
oficir - pilot

CODING TRAINING WITH AVIATION TECHNOLOGIES - AVICO

Vazduhoplovna akademija bila je domaćin završnog sastanka Erasmus+ KA220 VET projekta AVICO – “Coding with Aviation Technologies”, održanog 16. i 17. marta.

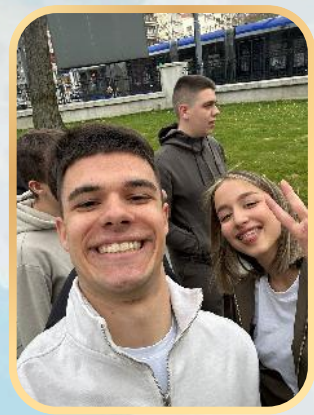
Tokom sastanka:

- analizirani su radni paketi projekta
- izvršena je završna evaluacija MOOC platforme – onlajn kursa o bespilotnim letelicama
- razgovaralo se o načinu registracije polaznika na onlajn obuku
- pripremljeni su svi obrazovni materijali za dalje korišćenje
- razmotreni su poslednji koraci za završetak projekta i priprema finalnog izveštaja

Ponosni smo na uspešnu međunarodnu saradnju i realizaciju projekta zajedno sa našim partnerima!

GALERIJA - IZMEĐU POLETANJA I KONTROLNIH ZADATAKA

"Dan bez smeha je izgubljen dan!"

Tehnička podrška:

Velika zahvalnost učenicima odeljenja:

3-6 (smer - Tehničar vazdušnog saobraćaja): **Jelena Vukosavljević, Valentina Jovanovski, Dunja Ković, Filip Milovanović, Aleksandra Sekulić, Strahinja Kvirgić, Tamara Tomić;**

3-9 (smer - Tehničar za bezbednost informaciono-komunikacionih sistema u vazdušnom saobraćaju): **Marija Jovanović;**

4-9 (smer - Tehničar za bezbednost informaciono-komunikacionih sistema u vazdušnom saobraćaju): **Marija Đoković, Anastasija Kostić, Magdalena Nikolić, Anđela Panić, Isidora Stanivuković, Luka Stanković, Natalija Starčević, Lana Šijak.**

Učenik - koordinator: **Anja Randelović** 4-9

Redakcija:

Ljubica Plazinić,
master inženjer
informacionih tehnologija

Vesna Gradinčević,
profesor Srpskog
jezika i književnosti

Jelena Ilić,
diplomirani mašinski
inženjer

Saradnici:

Nataša Milić,
školski psiholog

Milorad Dimitrije Peno,
diplomirani teolog

Branislava Bijelović,
profesor Srpskog
jezika i književnosti

Sandra Vasiljević,
profesor Engleskog jezika

Dušan Mihailović,
oficir - pilot